

Publicerad 2020-07-16 12:44 av TrollTörnTrappan

material hämtat från morgonens drömmar efter ovanligt lång sömn.. med somliga tillägg och tolkningar

Somrig 12 : Drömjobbarna & Turistkonsten

Kommer på att jag beöver underlägg också, någon ganska hård skiva, till novell-skrivpappren jag just inhandlat. För att slippa springa ned för alla backarna med högsta gräs igen, så frågar jag direkt en annan av receptionisterna - eller när hon är färdig med glassbyttorna. Denna ungefär tjugotre-åriga tjej tycks tillhöra en kår av sommarjobbare som sköter hela stugbyn. Även om de inte direkt har samma dräkter på sig, samarbetar de likafullt delvis överlappande. Knappt en rad av novellen har jag hunnit pränta ned ännu, fastän jag för ovanlighetens skull har vartenda avsnitt klart i skallen.

Entusiastiskt visar mig tjejen in i butikens lager, för att finna något lämpligt underlägg. Bland turist-föremålen finns inget tillräckligt rektangulärt att erbjuda. Vi botaniserar bland halvtjocka skisspapper som folk redan har tecknat eller rentav målat på. Även pannå-dukarna verkar begagnade hela bunten. Det mesta står i drivor lutade mot väggarna, som om här bedrevs flera kurser i konstnärlighet. Skamlöst plockar tjejen fram ett par exempel och breder ut dem på stengolvet. Vi skrattar åt den orange figuren som måste vara hämtad ur Star Wars, fastän han fått bladkvistar till käft och så granris där snoppen skulle ha kunnat anas annars.

Jag har inte hyrt någon boplatz såvitt jag vet, men mina kamrater har hursomhelst hittat en stuga som vi kan komma och gå i. Den ingår ingalunda i stugbyn, utan tillhör någon privat människa, relativt bortrest. Så det hela känns på tok, för att inte säga kriminellt. Och mycket riktigt tvingas vår grupp repeterade gånger rusa över altanen, nedför trätrapporna, kanske lyckas fly innan de bofasta återkommit. Då fortsätter vi banan längs backarnas högsta gräs, rundar häckarna på exakt samma vis som alltid. Kanhända kör vi verkligen ett dataspel, där minsta sekunds snedsteg kan innebära döden?!?

I en tidigare drömscen mötte jag en liknande kvinna, med sitt unika leende av framträdande tänder, mellan rödlätta hårtestar. Trots även sin knallgula kjol var hon ändå lagom diskret, som om vi hade en hemlighet ihop. Försöker spola tillbaks drömmen dit, men det funkar inte. Kaninkjolen hade ännu tidigare varit en av damerna på skönaste danskursen jag någonsin gått - fast i drömscenen redan ett decennium efteråt. Det

visade sig att vi nu skulle bo i samma hotellrum!! Vilket kändes förundransvärt naturligt, som att bägge accepterade placeringen gott och väl. Vi väntade dock med att duscha, inspekterade nyfiket vem som skulle få vilken vrå, och packade bara upp några roliga nödvändigheter.

Min nutida kamrat tillhörde icke dataspelsmaffian. Vi gick lugnt omkring som vuxna turister genom metropolens stugby. Ja, i själva verket var vi äldst här, redan gamla gubbar utan familjer. Likafullt lät sig min kamrat stressas ihjäl av att bussen hem stod angiven på fel hållplats. Eller om det var de västgötska tabellerna som rimmade illa med Österrike i befann oss i?!? Irländska radioapparater ville han inte låta bli att pillra på, som om de utgjorde vilka offentliga skulpturer somhelst. Jag skrek att vi borde höra oss för hos ögonläkaren, innan något minnesmärke skulle rasa samman och bli sand. Tillråge på allt visade sig souvenirboden vara en hel katedral, som vi ännu mindre skulle hinna utforska idag.

Dessförinnan var nog receptionen ett gym, alltjämt en gåtfull miljö för min del. De rullande kuddarna bildade en sorts mangel. Däri dess mjuka gap drog sig på eget bevåg någon in. Det rörde sig förstås om en annan dam, en indisk eller iransk som jag kanske också gillade hemskt mycket. Emellertid var hon alldeles för påstridig i att mangla sig platt. Hon ville visa på fotografi hur hon låg där fräckt mellan färgglada kuddar både över och under sig. Jag hade ingen koll på om det var mest komiskt eller mest allvarligt menat.

Först som sist hade min fasters numera hundraårige man skakat hand med mig. Jag hade icke lyckats avstyra hans raska, glada tilltag, och blev smått orolig att coronan skulle ta någon av oss. Mer akuta var dock minnesluckorna, som slungade honom mellan att vara en vis herre och en apig pojke. Långa armar svettades ut ur kortärmad skjorta. Tapetblommorna hade blivit så gott som bortblekta. När jag flög ut genom balkongen, insåg mina uppvaknande sinnen att hela denna miljö brukade ju mina drömmar utspela sig i. Nåväl, åtskilliga andra miljöer utgör också grund för mina drömmar, men den här är definitivt en av dessa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TrollTörnTrappan med Poeter.se id #28800 innehar upphovsrätten